

CVAKNUTIE

Vozidlo bolo odparkované na chodníku. Zapol si bundu až po krk, ruky si navliekol do pletených rukavíc s otvormi na končekoch prstov. Uhladil si vlasy. Jazykom hľadal stratenú chuť vanilkovej zmrzliny, ktorú pred pár hodinami jedol ako posledný pokrm. Osvietilo ho idúce auto naproti. Zakryl si tvár a žmúril akoby mu do očí napadol prach. Idúci šofér mu venoval podozrievavý pohľad, ktorý mal svoj dôvod. Petrove tmavé oči sa pri každom osvetlení nebezpečne blýskali. S jeho strapatými vlasmi späťmi do copu, hustou bradou, krivým nosom a výrazne zvráskaveným čelom pôsobil ako tajný za socíku. Bol nízky a zmestil sa do každej medzery, rád liezol a ešte radšej fotografoval cudzích ľudí. Vo voľnom čase sa prechádzal po námestí, striedal ulice, sedel pri fontánach a pritom všetkom so sebou niesol svoju zrkadlovku. Je to len krátky okamih- namieriť, priblížiť a cvaknúť. Uzamykal tým bežné a dynamické činnosti okolia do štvorcovej alebo obdĺžnikovej cely, kde to všetko stálo na jednom mieste. Vyvolávalo to v ňom isté uspokojenie- akoby všetko, čo je do života potrebné je len krátky okamih pauzy, na ktorú si dokážeme spomenúť. Doma pri počítači sa potom hral s funkciami osvetlenia, vyrezávania a priblíženia. Záverom bol upravený portrét. Portrét končil v hĺstke ďalších, medzi ktorými sa po čase stratil. To stratené iba splývalo- vždy to bude splývať, nikdy sa to nestratí.

Peter čakal v aute. Nebol si ani veľmi istý prečo tu je, proste dostal chuť na chvíľu vypadnúť z domu. Vonku tma, doma svetlo. V aute sa izoloval od týchto dvoch svetiel. Sedel v pološere, z pouličnej lampy dopadal na palubnú dosku lúč. Kmital nohou, špičky prstov silno tlačil o vložku v topánke- nepríjemné prekrvenie ho iba poháňalo, aby kmital ďalej, rýchlejšie a rýchlejšie. Nechtami šupal čiernu kožu na volante, palcom pravej ruky pritom hladil hladký povrch klaksóna. V nose sa mu usadil sopeľ. Začal poťahovať, obhrýzať si spodnú a dolnú peru a ryť si jazykom do d'asna, z ktorého pocítil teplú prúdiacu krv. Stiahol okno a odpľul si. Vystúpil z auta, zamkol a vošiel do krčmy.

Automaticky išiel k baru a zasadol na stoličku k stĺpovej stene, o ktorú sa zvykol hlavou opierať ak to prehnal s pitím.

„Espressádo," oslovil starého, plešatého barmana s bradavicami na ľavom oku, „jednu Plzeň a dvojité borku."

„Máš se, Petříčku?" spýtal sa Espressádo popri čapovaní.

„Bolo aj lépe. Decká stráži babička, tak som na malou chvíli vypadol z domu."

„To někdy musíš. Táák, tady to máš." a položil pred Petra večeru. Kopol do seba celý obsah borovičky, zapil ostrú chuť pivom a z držiaka na stole vytiahol podpivníky. Položil prvý na barovú dosku ako pevný základ a začal podopierať zvyšné dve. Jednoduchá pyramída sa mu nedarila postaviť. Stále padala a padala. Z toho útlocitu sa mu začali triasť ruky. Dal tomu posledný pokus a keď to napokon spadlo, tak venoval svoju pozornosť okoliu. Krčma bola plná, sedelo tu takmer celé susedstvo. Pohľadom sa stretol s pár známymi pohľadmi a

kývnutím hlavy sa pozdravili. Bolo to hlučné miesto plné opileckých krikov a smiechov. Jeden smiech spoznal. Otočil sa za doznievajúcimi decibelmi, ktoré zrazu zhustili atmosféru.

Sedela s nejakým mužom. Nikdy ho predtým nevidel, bol upravený, pôsobil ctižiadostivo a solventne, svaly sa mu predierali cez košeľu a vlasy s bradou mal upravené profesionálom. Sedeli oproti sebe pri víne a rečnili. Peter sa oprel o lakeť a hľadel ich smerom. Celý deň ju nevidel, ani sa neozvala, nenapísala a nezavolala. Po robote strážil decká až pokým sa vo dverách nezjavila babička. Vraví mu: „Běž se napít, jenom běž. Já to tu zvládnú. Hezky běž.“ A tak teda šiel. Doviezol sa ku krčme, chvíľu oddychoval v aute a vošiel dnu.

Hľadel jej smerom. Pukal si kosti na prstoch. Dráždil si nos použitou vreckovkou. Tam sedela v celej svojej paráde. Mária, tá špina. Tá zasratá špina. Nohy navlečené do úzkych džínsov, ktoré nikdy nenosila, pretože podľa nej pôsobili príliš vyzývavo. S prekríženými nohami sa nakláňala k oproti sediacemu mužovi, ktorý si po jej šepote presadol vedľa nej.

Mária, ty zasratá kresťanka na kríži.

Mužovi položila ruku na stehno a začala mu niečo hovoriť. Oči sa jej pritom všetkom otvárali, vyzývali vedľa sediaceho, nech s tým niečo urobí.

Mária, narvem ťa do kvetináča aj s tvojimi zasratými kaktusmi.

Nasadila svoj ohlušujúci smiech a stisla mužovi stehno. Muža to bralo, páčila sa mu jej odviazanosť. Začal sa k nej približovať. Udržoval očný kontakt na jej pery, zuby, oči, dokonca aj ten nechutný smiech.

Mária, ty zasratá mačičkárka.

Muž jej chytil šiju a prilepil sa na ňu. Mária sa nebránila. Ruka jej sklzla do mužovho rozkroku, druhou ho ťahala za vlasy. Peter cvakol očami. Mária s mužom splynuli. Otočil sa späť k baru a nabral si oriešky do dlane. Espresso hľadel tým istým smerom a otváral ústa čoraz viac. Peter na to pokrčil iba plecami. Pomaly uchopil podpivníky a začal stavať. O pár minút postavil niekoľko poschodovú pyramídu. Espresso stál pred ním a hľadel na neho. Taký pokoj po niečom takomto, čudoval sa starý barman. Nalial jednu dvojlitrovú borovičku a vrazil ju Petrovi do ruky.

„Na nervy, Petříčku. Hlavně žádné blbosti.“ Peter odmietol dávku upokojenia. Vytiahol peňaženku, ale starý dobrák Espresso ho zadržal. „Né, to je na mně.“

Peter sklopil zrak. Poklepkával prstami o barovú dosku, kmital oboma nohami akoby bicykloval do kopca. Pohmkával si akúsi melódiu.

„Pepo?“ vyrušil ho Espresso. Pomaly sa pozrel na barmanovu tvár, uškrnul sa akoby na ničom inom nezáležalo- ani na tom zlom a ani na tom dobrom. Zosunul sa zo stoličky na nohy, poďakoval a odišiel.

Auto nechal na mieste. Išiel pešo s plným žalúdkom a ospalou náladou. Doma v kuchyni si do pohára nalial sirup s vodou, zohrial si cestoviny z obeda a zasadol za televízor. Dávali reprízu Krausovej talkshow, párkrát sa zasmial a potom sa pobral skontrolovať deti. Jeho dvaja synovia spali v manželskej posteli, s pootvorenými ústami vedľa babičky, ktorá jemne pochrapkávala.

Vrátil sa späť do kuchyne a začal pripravovať chlapcom raňajky. Spravil malé chlebíčky so šunkou, syrom, šalátom a rajčinami. Rozdelil ich do dvoch samostatných obedárov a na jeden z nich položil inzulínové pero. Vytiahol telefón a nastavil si budík na šiestu ráno.

Mária sa vrátila niečo po polnoci. Peter medzitým zaspal na gauči pri pustenom televízore. Pozrel sa na svoju ženu prispanými očami a usmial sa.

„Byla jsem si ještě zaběhat.“ povedala.

„O polnoci?“

„Tehdy se běhá nejlépe.“

Otočil sa. Presunul sa do svojho vysedeného kresla a pridal hlas na televízore. Práve začínal film.